

*Ромчиківі й Тетянци,
які слухали цю історію
телефоном*

Темно-таємна справа державної ваги

— Нічого кращого ти не спромігся вигадати? — пирхнула Королева й тупнула черевичком.

— Чому ж ні? Спромігся. Я спроможний король. Але якщо ти проти, можемо влаштувати тебе на роботу для економії бюджету. Я чув, що в сусідньому королівстві є вакансія лицювальниці.

— А що це таке?

— Хто його знає. Але личко в тебе гарне. Вродливішого вони не знайдуть навіть у тридев'ятому царстві. Королева забула, що сердиться, і зашарілася.

— Ой, кролику, скажеш таке...
— Скажу також, що доведеться скоротити деякі посади в королівському штаті, — Король зиркнув на Головного Радника.

У того аж перука схарапудилася.

— Ваша Величносте, як ви могли таке подумати?! — вигукнув Головний Радник. — На вас я готовий працювати безплатно! — і додав: — Навіть віддати всі заощадження своєї тещі!

— Облиште, пане Етикетусе. Звісно, я мав на увазі не вас. Але чи ж нам конче потрібно тримати при дворі трьох капельмейстерів, старшого та молодшого гардеробників, кулінара, кухаря, куховара, буфетницю, двадцятьох чотирьох натирачів підлоги, тринадцятьох збивачів і десятьох товкачів перин, овочівника, квіткаря, стоп'ятсот камердинерів, касира квіткового контролера, стропальника, бригаду пожежників, коменданта, консьєржку, ліфтера (хоча ліфт нам так і не зробили), бібліотекарку, археолога, сажотруса, коновода, конохода, конобіга, конотяга, лаковара, веломайстра, писаря, секретарку та її секретарку, бруківника, дезінфектора, дезінформатора, сторожа трансформатора, банника, інспектора з охорони праці, перукарку, килимаря, лимаря, скрипаля, інших трубачів і, врешті-решт, чоботарських справ майстра другого розряду?

— Гадаю, Ваша Величносте, і справді доречно скоротити збивачів перини до кількості товкачів, —

погодився Головний Радник. — А стосовно чоботаря смію зазначити, що його краще лишити.

— Це чому ж?

— У нього напрочуд вишукані манери.

— І перукарку не займай, кролику! — зауважила Королева. — Краще подумай, чи справді нам потрібні черв'якопи.

— Черв'якопи нам якраз украй потрібні. Інакше як же мені рибалити?

— Припустимо, що потрібні. Усі шістнадцятеро?

— А ти думаєш, таку жирнющу рибку, що я ловлю, можна спіймати на одного черв'ячка?

— Ти маєш на увазі двох з половиною пічкуриків кухарській кішці на сміх?

— Та що ти тямиш у рибальстві! — насупився Король. — Гаразд, одного черв'якопа відправляю у відпустку. Ну, зекономимо шість срібняків. А де взяти ще кілька мішків? Причому золота.

— Невже все аж так погано?!

— Можливо, навіть ще гірше. Наш генерал-бухгалтер пан Талоне виявився неабияким пройди-світом. Мало того, що вичистив державну казну до копійки, то ще й кредитів набрав. У валюті, між іншим, хе-хе.

— Скільки?

— Приблизно на мільйон. Чи на мільярд.

У кімнаті забракло повітря. Королева розпачливо сплеснула руками. Пан Етикетус забув про етикет

і розстібнув ґудзик на камзолі. Навіть годинник на стіні перестав цокати.

Нарешті Головний Радник отямився й повернув собі належний вигляд.

— Ваша Величносте, — звернувся він до Короля, — у такому разі треба негайно підвищити комунальні тарифи та розпочати приватизацію королівського майна.

— А що таке приватизація? — сполохалася Королева.

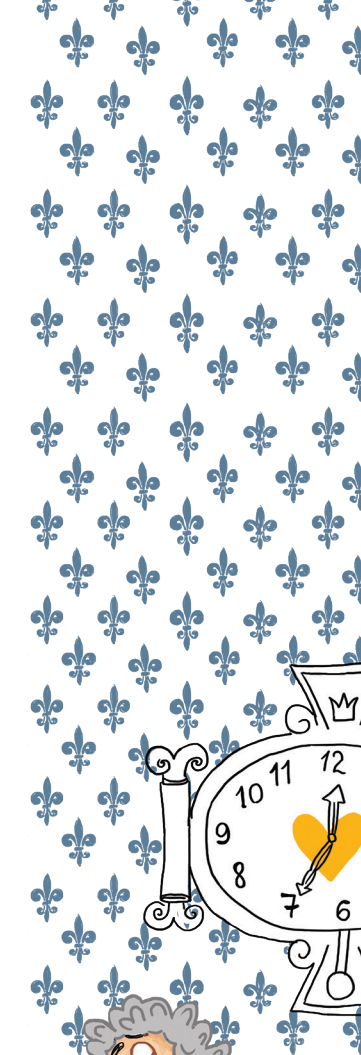
— Нічого особливого, любя. Це ніби перепродаж.

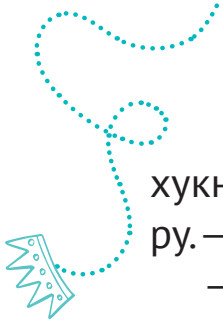
— Перепродаж... А як же тоді шпалери у тронній залі? Ми щойно їх поклеїли...

— Не хвилюйся, приватизація нам не зарадить. Тут і так давно вже все приватизоване. Мною. Та й тарифи підвищувати не можна. Людей шкода. Революцію влаштують.

— Ах, бідна моя донечка збанкрутілого Короля!

— Тс-с-с! Не голоси ти так. Наразі про це знаємо лише ми. Отож я і пропоную, як вчинити, — Король

хукнув на печатку і приклався до гербового паперу. — Це справа державної ваги! То ви підписуєтесь?

— А в нас є інші варіанти? — схлипнула Королева й поставила підпис на документі.

— За правилами етикету, Ваша Величносте, це називається шахрайством, — зауважив Головний Радник.

— Чого зразу шахрайством? Усе буде чесно. Чи ви гадаєте, пане Етикетусе, вони мають цілуватися безплатно?

— Ах, цілуватися! — знову схлипнула Королева. — Вона ж іще така маленька.

— Та не хвилюйся, люба. Обіцяю, що до цього не дійде.

— І все-таки, Ваша Величносте, якщо вас цікавить моя думка, то я за підвищення тарифів, — пробурмотів Головний Радник.

— Думка справді цікава, — погодився Король. — Ось вам перо.

Головний Радник неохоче черкнув під підписом Королеви.

З цього моменту таємний наказ набув чинності. І Король хутенько сховав його в надійне темне-темнесеньке місце.

— От побачите, ви мені ще подякуєте! — прорік він наостанок.

Ранковий телефон по-королівськи

Навіть будильник на старовинній тумбочці з книжкою рецептів замість поламаної ніжки ще спав, коли Принцеса увірвалася до королівської спочивальні.

— Ваша Татусевосте, ви читали вранішні новини?! — заверещала вона.

— Я-ха-ха? — позіхнув Король. — Ще ні. А відколи це ти читаєш новини?

— Та я їх не читаю. Зайшла у «Принцесграм», а там уся стрічка дописами про мене рясніє. Блогери геть совість утратили! Таке вже про мене понаписували.

— Так швидко? Оце молодці!

— Сподіваюся, ви повідрубете їм...

— Голови в нашому королівстві не рубають від часів Безголового Карла Останнього! — миттю прокинулася Королева.

— Та які голови? Інтернет!

— Інтернет також не відрубав.

— Це чому ж?

— Я тобі потім усе поясню, зранку, — і Король спробував глибше зануритися в перину.

Але не встиг заплющити очі, коли знадвору долинув бадьорий марш сурмачів.

— Оце вже надмірна старанність! — пробурчав Король. — Ще навіть півні не співали.